EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 23.9.2021
COM(2021) 583 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Genomförande av förordningen om tekniska åtgärder (artikel 31 i förordning (EU) 2019/1241)

{SWD(2021) 268 final}

1. Inledning

Den 14 augusti 2019 trädde Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1241[1] (förordningen) i kraft. Där fastställs EU:s tekniska bevarandeåtgärder som styr hur, var och när fiske får bedrivas.

De tekniska åtgärdernas syfte är att bidra till uppnåendet av målen för den gemensamma fiskeripolitiken (GFP) [så som de definieras i förordning 1380/2013[2] (förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken)], och att bidra till god miljöstatus i enlighet med ramdirektivet om en marin strategi (havsmiljödirektivet)[3] och bestämmelserna i fågeldirektivet[4] och habitatdirektivet[5]. Fiske med ett maximalt hållbart uttag med lämpliga tekniska åtgärder syftar till att öka avkastningen från de berörda fiskbestånden och samtidigt minska oönskade (bi-) fångster och påverkan på känsliga livsmiljöer, antingen genom storleksselektivitet (undvikande av liten fisk) eller artselektivitet (undvikande av vissa arter). Åtgärderna är avgörande för ett effektivt genomförande av EU:s utkastregler och landningsskyldigheten. Medlemsstaterna och aktörerna[6] bör prioritera valet av bättre fiskeredskap och fiskemetoder för att i så stor utsträckning som möjligt undvika och minska oönskade fångster.

Genom förordningen införs resultatbaserade metoder som bygger på regionalisering. I förordningen fastställs de allmänna regler som gäller för alla EU-vatten, och föreskrivs införandet av tekniska åtgärder som motsvarar fiskets regionala särarter. Denna resultatbaserade regionaliseringsstrategi utformas inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken för att föra beslutsfattandet närmare fiskarna. Den ger också medlemsstaterna och fiskerisektorn incitament att spela en aktiv roll i dess inrättande och genomförande.

---

1 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1241 av den 20 juni 2019 om bevarande av fiskeresurserna och skydd av marina ekosystem genom tekniska åtgärder, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1967/2006 och (EG) nr 1224/2009, och Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1380/2013, (EU) 2016/1139, (EU) 2018/973, (EU) 2019/472 och (EU) 2019/1022, samt om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 894/97, (EG) nr 850/98, (EG) nr 2549/2000, (EG) nr 254/2002, (EG) nr 812/2004 och (EG) nr 2187/2005 (EUT L 198, 25.7.2019, s. 105).

2 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 av den 11 december 2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG. EUT L 354, 28.12.2013, s. 22.

3 Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (Ramdirektiv om en marin strategi) (EUT L 164, 25.6.2008, s. 19).

4 Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar (EUT L 20, 26.1.2010, s. 7).

5 Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 22.7.1992, s. 7).

6 I enlighet med definitionen i artikel 4.1.30 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 av den 11 december 2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG (EUT L 354, 28.12.2013, s. 22).

I enlighet med artikel 31.1 i förordningen granskas i denna rapport hur förordningen för närvarande genomförs. Den här första rapporten skulle lämnas in senast den 31 december 2020, men sköts upp på grund av covid-19-pandemin. Rapporten innehåller de senaste vetenskapliga utlåtandena.

Denna rapport offentliggörs först två år efter det att förordningen har trätt i kraft. På grund av den korta tid som förflutit mellan antagandet, genomförandet och övervakningen, datainsamlingen samt den vetenskapliga och tekniska bedömningen har det inte varit möjligt att fullt ut bedöma om förordningen har uppnått sina mål på regional nivå eller EU-nivå. Därför är den här första rapporten inriktad på att analysera

- effekterna av tidigare tekniska åtgärder,
- nuläget och
- de åtgärder som planeras inom en snar framtid för att genomföra förordningen.

Den här rapporten uppfyller mandatet i artikel 31.1 i förordningen och lägger också grunden för den gemensamma fiskeripolitiken som ska bidra till handlingsplanen för att bevara fiskeresurserna och skydda de marina ekosystemen (nedan kallad *handlingsplanen*) i enlighet med EU:s strategi för biologisk mångfald för 2030[7]. I rapporten anges på vilka områden det krävs ytterligare insatser.

2. Informationskällor

Denna rapport bygger på vetenskapliga rön och bidrag från vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF)[8] och Internationella havsforskningsrådet (Ices)[9]. Den tar full hänsyn till de synpunkter och yttranden som inkommit från 23 medlemsstater, 8 rådgivande nämnder[10] och 37 berörda parter genom ett riktat samråd på nätet[11]. En detaljerad beskrivning av de vetenskapliga bidragen och samrådsresultaten finns i det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer denna rapport.

[7] MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT REGIONKOMMITTÉN EU:s strategi för biologisk mångfald för 2030 Ge naturen större plats i våra liv. COM/2020/380 final.

[8] https://stecf.jrc.ec.europa.eu/web/stecf/ewg2002

[9] https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/InnovativeFishingGear.aspx

[10] https://ec.europa.eu/fisheries/partners/advisory-councils_en

[11] https://ec.europa.eu/info/consultations/targeted-stakeholder-consultation-technical-measures-regulation-fisheries_en

3. Mått på framstegen

Resultatbaserad förvaltning i kombination med aktiva berörda parter och medlemsstaternas deltagande förutsätter att resultaten övervakas, mäts och följs upp med reviderade tekniska åtgärder som utvecklas över tiden. Tidigare förordningar innehöll inga mått för att mäta effekterna och resultaten av genomförandet av de tekniska åtgärderna[12]. Detta innebär att det inte var möjligt att i detalj fastställa hur de tekniska åtgärderna har bidragit till ovannämnda mål.

Den senaste vetenskapliga analysen från STECF[13] visar att det har skett en långsam och mycket successiv utveckling till en större andel större fisk i fångsterna.—Medan experimentella studier har visat att ökad selektivitet kan uppnås med hjälp av särskilda fiskeredskap under kontrollerade förhållanden har det visat sig svårt att fastställa direkta orsakssamband mellan tillämpningen av särskilda förordningar om fiskeredskap, ändringar av fiskeredskap som används och fiskeflottornas övergripande storleksselektivitet. Det saknas tillräckligt detaljerade uppgifter för att identifiera sådana kopplingar. Dessutom tror man att operativa faktorer (val av var och när fisken ska fiskas och detaljerade uppgifter om redskapens riggning) också har betydande effekter på selektiviteten, som inte styrs av lagstadgade skyldigheter.

Förordningen, som är inriktad på mer resultatbaserade strategier för att definiera åtgärder, innehåller mål för tekniska åtgärder för att

- minska oönskade fångster (särskilt av känsliga arter),
- optimera exploateringsmönstren,
- bidra till förbättrad avkastning och
- se till att fiskets påverkan på havsbottnens livsmiljöer är i linje med EU:s miljölagstiftning.

Behovet av förbättrade metoder för att mäta selektivitet och dess effekter blir mer uppenbart och trängande. Effektiviteten kan endast bedömas med hjälp av synliga resultat: Bättre skydd av ungfisk, lekområden, mindre oavsiktliga fångster av känsliga marina arter, mindre negativ miljöpåverkan och positiva bidrag till miljölagstiftningen. Sådana mätmetoder tjänar två syften: i) Den preliminära utvärderingen av de potentiella resultaten av de föreslagna och utvecklade åtgärderna och ii) bedömningen av åtgärderna i förhållande till de resultat som uppnåtts genom sådana åtgärder.

[12] COM(2016)134 final, 11.3.2016.

[13] STECF 20–02. (https://stecf.jrc.ec.europa.eu/web/stecf/ewg2002)

Selektiviteten påverkas både av vilken typ av fiskeredskap som används och av hur de används av befälhavare och fiskare när det gäller plats, säsong, tid på dygnet, hastighet och andra operativa val. Förbättrad selektivitet uppnås inte bara genom att man använder lagstiftning för att ändra fiskeredskapens struktur, utan också genom att man använder lagstiftning för att skapa incitament för fiskare att använda redskapen med bättre metoder. Detta innebär att det behövs bättre metoder för övervakning av selektiviteten genom att man mer exakt mäter mängden liten fisk eller känsliga arter som fångas. De nuvarande övervakningsmetoderna gav endast data som var tillräckliga för att STECF skulle kunna utvärdera allmänna tendenser i storleksselektiviteten i stora flottsegment. I sin kommande handlingsplan kommer kommissionen att överväga att rekommendera medlemsstaterna ytterligare medel för att samla in den information som krävs för att få denna metod att fungera.

4. Bidrag till uppnåendet av EU:s miljömål

Tekniska åtgärder måste också bidra till att uppnå god miljöstatus enligt havsmiljödirektivet. Åtgärder som syftar till att bevara havets biologiska resurser inom ramen för GFP och som också bidrar till skyddet av den marina miljön omfattas av EU:s exklusiva behörighet. I GFP krävs överensstämmelse med EU:s miljölagstiftning, och förordningen bygger på de mål som fastställs där.

Kvantitativa miljömål håller på att utarbetas inom ramen för havsmiljödirektivet, men de flesta miljömålen är fortfarande kvalitativa, till exempel den ”gynnsamma bevarandestatus” som avses i artikel 1 e och artikel 2 i habitatdirektivet.

Återkopplingen från samråden bekräftar att det behövs tid för att anpassa sig till förordningen (som konsoliderar och ersätter mer än 30 tidigare förordningar) och för att övergå från normativa regler till regionalt anpassade åtgärder genom regionaliseringsprocessen. De flesta medlemsstater, rådgivande nämnder, berörda parter och STECF bekräftade att det är för tidigt att mäta förordningens effekter. De flesta icke-statliga organisationerna anser att förordningen hittills inte har bidragit till målen och inte har förhindrat fiskets negativa miljöpåverkan. Dessa berörda parter förespråkar också en resultatbaserad strategi, som ytterligare överensstämmer med ambitionerna i den europeiska gröna given och EU:s strategi för biologisk mångfald för 2030.

Fisket utgör en stor belastning på ekosystemen, känsliga arter och havsbotten. I en nyligen genomförd översyn av Europeiska revisionsrätten[14] kom man fram till att förlusten av livsmiljöer och marin mångfald fortfarande är en utmaning. Kommissionen håller med revisionsrätten om att det krävs ytterligare åtgärder och anser att utvecklingen av lämpliga tekniska åtgärder enligt förordningen är avgörande för att uppnå detta.

I denna rapport omfattar **känsliga arter** de arter som skyddas enligt EU-lagstiftning och internationella avtal som är bindande för EU, t.ex. delfiner, tumlare, havsfåglar, hajar och vissa arter av fisk och sköldpaddor som är utrotningshotade. Många fysiskt stora, långsamt

[14] Europeiska revisionsrätten (2020). Havsmiljön: EU-skyddet är omfattande men går inte på djupet. Särskild rapport.

växande fiskar och andra djur är nu utdöda i stora delar av sitt tidigare utbredningsområde, och andra är mycket utrotningshotade[15]. Fisket kan vara ett stort hot mot dessa arter, och i vissa fall kan tekniska åtgärder bidra till att minska detta hot. Det finns omfattande belägg för oavsiktliga fångster av följande arter: Havsfåglar kan till exempel fångas och drunkna i långrevar eller kustnära nät. Tumlare och delfiner kan också fångas i nät och även i (pelagiska) trålredskap. Sköldpaddor fångas i nät och kan krokas på flytrevar, djuphavshajar fångas i långrevar och nät, stora pelagiska hajar fångas i långrevsfiske efter tonfisk. Ungfisk av stora hajar och rockor fångas i bottentrålredskap på grund av sin stora kroppsstorlek.

Vissa uppenbart utrotningshotade fall är kända, men allmänna kunskaper om oavsiktliga fångster av känsliga arter räcker inte för en korrekt uppskattning av effekterna av sådana fångster. STECF[16] har fastställt att kustnära passiva nätredskap (nät/garn och grimgarn) har den största och mest utbredda inverkan på känsliga arter. Därför har man övervägt metoder för att minska dessa oavsiktliga fångster och identifierat en rad möjliga åtgärder såsom fredningstider, användning av ljudskrämmare och skrämselllinor. Förordningen förbjuder även fortsättningsvis drivgarn och begränsar användningen av andra typer av redskap med känd negativ inverkan på miljön och bygger vidare på de åtgärder som tidigare föreskrevs i den upphävda förordningen om oavsiktlig fångst av valar[17], inbegripet övervakningsskyldigheten som var avsedd att komplettera den mer omfattande datainsamlingen inom den tidigare ramen för uppgiftsinsamlingsförordningen[18] (där bifångstuppgifter ingår i en mycket mer omfattande datainsamling). Denna riktade valövervakning har visat sig vara svårgenomförbar, och det finns klara tvivel på dess effektivitet[19]. Mängden bifångster är fortfarande i stort sett okänd.

Förordningen utgör också ramen för genomförandet av handlingsplanen för att minska oavsiktliga fångster av havsfåglar i fiskeredskap[20] och ger medlemsstaterna möjlighet att anta åtgärder för sina vatten eller i ett regionalt sammanhang, som ett sätt att effektivt bidra till förordningens mål och syften.

Den 3 juli 2020 antog kommissionen en genomförandeförordning om ljudskrämmare[21]. Två regionala grupper i medlemsstaterna arbetar med åtgärder för att skydda den kritiskt hotade Östersjötumlaren och den vanliga delfinen i Biscayabukten på grundval av Ices utlåtande från maj 2020[22]. Vissa medlemsstater har utnyttjat möjligheten enligt förordningen att införa nationella åtgärder, till exempel ökad övervakning eller ändring av bestämmelser.

---

[15] Till exempel munksäl i Medelhavet, Östersjötumlare, balearisk lira, håbrand, havsängel, rockor av släktena Manta och Mobula, storrocka och fjärilsrocka.

[16] STECF 20-02, https://stecf.jrc.ec.europa.eu/web/stecf/ewg2002, s. 151 *ff.*

[17] Rådets förordning (EG) nr 812/2004 av den 26 april 2004 om åtgärder när det gäller oavsiktlig fångst av valar vid fiske och om ändring av förordning (EG) nr 88/98 (EUT L 150, 30.4.2004, s. 12).

[18] https://datacollection.jrc.ec.europa.eu/

[19] ICES. (2020). Bifångst av skyddade och potentiellt känsliga marina ryggradsdjur – översyn av nationella rapporter enligt rådets förordning (EG) nr 812/2004 och annan information. I Report of the ICES Advisory Committee, 2020. ICES Advice 2020, byc.eu, https://doi.org/10.17895/ices.advice.7474

[20] COM(2012) 0665 final.

[21] Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/967 av den 3 juli 2020 om närmare regler om signalegenskaper och användningsspecifikationer för ljudskrämmare i enlighet med vad som anges i del A i bilaga XIII till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1241 om bevarande av fiskeresurserna och skydd av marina ekosystem genom tekniska åtgärder (EUT L 213, 6.7.2020, s. 4).

[22] https://www.ices.dk/sites/pub/Publication%20Reports/Advice/2020/Special_Requests/eu.2020.04.pdf

Berörda parter[23] identifierade brister i de riskreducerande åtgärder som fastställs i artikel 11.4 i förordningen och i förteckningen över förbjudna arter i bilaga I. De berörda parterna uttryckte större oro över bristen på åtgärder och utvecklingen av ytterligare åtgärder, inbegripet avsaknad av elektronisk övervakning[24] snarare än över innehållet i de bestämmelser som för närvarande är tillämpliga i förordningen. Medlemsstaterna hade inte några större invändningar mot de rättsliga bestämmelserna. Ett antal medlemsstater erkände behovet av ytterligare övervakning som grund för utarbetandet av åtgärder.

För att stödja medlemsstaternas genomförande av förordningen kommer kommissionen i sin handlingsplan att fastställa åtgärder för att öka selektiviteten och minska bifångsterna av känsliga arter, med fokus på dem som hotas av utrotning och sådana med ogynnsam bevarandestatus.

Fiske kan påverka ekosystem och livsmiljöer utöver utvinningen av fiskade arter och känsliga arter. Omfattningen av denna påverkan varierar beroende på fiskeintensitet, livsmiljöerna där fisket äger rum och målarterna i fråga. Syftet med den gemensamma fiskeripolitiken är att minska sådana effekter så mycket som möjligt. Effekterna varierar också per redskapstyp. Bottentrålning kan påverka havsbottnens sediment, deras vertikala porositet och geokemiska innehåll, och därigenom minska livsmiljöernas komplexitet och ändra artsammansättningen. Långrev (särskilt i de yttersta randområdena) kan fastna i och skada koraller.

Artikel 12 i förordningen syftar också till att skydda **känsliga livsmiljöer** genom att ange områden där vissa fiskeredskap är förbjudna. Detta kan ändras genom regionalisering i enlighet med förfarandet i artikel 11.2 och 11.3 i förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken. Medlemsstaterna får också fastställa stängda områden eller andra bevarandeåtgärder genom nationella åtgärder eller regionalisering i enlighet med artikel 15.2 i förordningen.

Vissa förbud mot fiskeredskap har redan införts för att skydda känsliga livsmiljöer, såsom användning av sprängämnen, slagvapen, skrapredskap för korallfångst och gripklor, trålredskap som används djupare än 800 m.[25] Ytterligare regler finns i Medelhavsförordningen[26], som förbjuder fiske med mobila redskap ovanför sjögräsängar, koralliogiska livsmiljöer och maerlbäddar. Dessutom förbjuds användningen av skrapredskap för svampdjur, släpredskap och snörpvad i kustområden (särskilda villkor och undantag kan förekomma). Restriktioner gäller också för redskap som får användas vid fritidsfiske i Medelhavet, där användningen av släpredskap, stänggarn, not/vad, skrapredskap och passiva nätredskap är förbjuden.

---

[23] Baserat på de svar som inkommit under samrådet på nätet. Se bilaga I till det åtföljande arbetsdokumentet.

[24] T.ex. övervakningskameror, elektronisk fjärrövervakning.

[25] Artikel 8.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/2336 av den 14 december 2016 om upprättande av särskilda villkor för fiske efter djuphavsbestånd i Nordostatlanten och bestämmelser för fiske i Nordostatlantens internationella vatten samt om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2347/2002 (EUT L 354, 23.12.2016, s. 1).

[26] Rådets förordning (EG) nr 1967/2006 av den 21 december 2006 om förvaltningsåtgärder för hållbart utnyttjande av fiskeresurserna i Medelhavet, om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93 och om upphävande av förordning (EG) nr 1626/94 (EUT L 409, 30.12.2006, s. 11).

Vetenskapligt arbete pågår för att kartlägga utbredningen av olika livsmiljötyper på havsbotten och fiskets påverkan på eller ovanför dem. Detta kommer att möjliggöra en bedömning av de områden där den biologiska mångfalden är mest hotad och där det behövs mest skyddsåtgärder. STECF[27] har lyft fram alternativa fiskeredskap med potential att minska påverkan på havsbotten: Trål med elektrisk ström, semipelagiska tråldörrar, bentiska utsläppspaneler, trålar med upphöjda undertelnar, underställ med mjuk borste och elektriska skrapredskap för knivmusslor.

Samrådet gav information om åtgärder som redan vidtagits eller håller på att utarbetas av medlemsstaterna och det arbete som pågår i de regionala grupperna för att utveckla åtgärder för skydd av livsmiljöer, som ett komplement till de åtgärder som enskilda medlemsstater vidtar för att uppfylla sina skyldigheter enligt EU:s miljölagstiftning.

I linje med åtagandet i EU:s strategi för biologisk mångfald för 2030 kommer kommissionen i sin handlingsplan att fastställa åtgärder för att begränsa användningen av de fiskeredskap som är mest skadliga för den biologiska mångfalden, inbegripet på havsbotten, och undersöka olika sätt att förbättra genomförandet av fiskeriförvaltningsåtgärder, särskilt i Natura 2000-områden och andra marina skyddsområden.

5. Vetenskaplig forskning, innovation och pilotprojekt

Förordningen underlättar vetenskaplig forskning och fiskerisektorers deltagande i vetenskaplig verksamhet. Medlemsstaterna kan beviljas undantag för fiskeinsatser vetenskaplig forskning när de nödvändiga villkoren i artikel 25.1 a-f i förordningen är uppfyllda. Sedan förordningen trädde i kraft har 17 medlemsstater underrättat kommissionen om 67 fiskeinsatser som genomförts för vetenskapliga undersökningar. Två ansökningar har inkommit för vetenskaplig forskning som omfattar mer än sex handelsfartyg och därför är föremål för särskild granskning. På rekommendation av STECF[28] drog kommissionen slutsatsen att deltagandenivån i båda fallen inte var motiverad av vetenskapliga skäl, och uppmanade medlemsstaterna att ändra villkoren för den vetenskapliga forskningen i enlighet med detta.

Artikel 20 i förordningen innehåller också en möjlighet för medlemsstaterna att genom regionalisering tillåta användning av innovativa fiskeredskap. För att bidra till denna process har Ices utarbetat en bedömning av innovativa redskap. Även om preliminära slutsatser skulle kunna läggas fram på denna grundval[29] underströk både Ices och STECF behovet av att fördjupa bedömningen, särskilt för att bättre beakta socioekonomiska faktorer som spelar en viktig roll när det gäller fiskerisektorns användning av innovativa redskap.

[27]Se sidan 189 i STECF:s rapport om översyn av tekniska åtgärder (del 1) (STECF-20–02). EUR 28359 EN, Europeiska unionens publikationsbyrå, Luxemburg, 2020, ISBN 978-92-76-27161-1, doi:10.2760/734593, JRC123092.

[28]Kroatiens begäran om vetenskapligt fisketillstånd för mer än sex volantinafartyg i västra Istriens vatten (2019), STECF 20–03 och Italiens begäran om vetenskapligt fisketillstånd för mer än sex fartyg som bedriver strandfiske i Italiens territorialvatten (Italiens begäran om vetenskaplig forskning om ”Sardella” (*S. pilchardus*) i Ligurien (GSA 9), STECF 20–02.

[29] https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/InnovativeFishingGear.aspx

Artikel 23 i förordningen ger möjlighet att fastställa pilotprojekt för att utveckla ett system för fullständig dokumentation av fångster och utkast baserat på mätbara mål, men ingen av de regionala grupperna har lagt fram gemensamma rekommendationer i detta syfte.

I punkt 2 i bilaga XIII till förordningen krävs också att medlemsstaterna vidtar nödvändiga åtgärder för att samla in vetenskapliga uppgifter om oavsiktliga fångster av känsliga arter, vilket ännu inte har gjorts i tillräcklig utsträckning.

Med tanke på att innovativ teknik kan bidra till den europeiska gröna given och EU:s strategi för biologisk mångfald för 2030 kommer kommissionen i sin handlingsplan att undersöka hur man kan uppmuntra berörda parter och medlemsstater att i största möjliga utsträckning utforska och utnyttja alla möjligheter som står till buds.

6. Genomförande av förordningen

Det är visserligen för tidigt att göra en heltäckande bedömning av genomförandet av förordningen, men det finns belägg för att den nya regionaliserade strukturen och avsaknaden av detaljerade definitioner har givit anledning till vissa farhågor. Arbete pågår för att vägleda medlemsstaterna i deras genomförande och ytterligare specificering genom den regionaliserade strategin och genom den framtida tillämpningsförordningen.

Förutom det nationella genomförandet är den viktigaste metoden för genomförandet att regionala grupper utarbetar gemensamma rekommendationer med råd från berörda parter om nödvändiga regionala tekniska åtgärder. I enlighet med artikel 15.2 i förordningen får de åtgärder som föreslås i sådana gemensamma rekommendationer antas av kommissionen genom delegerade akter, om de är förenliga med de relevanta målen och skyldigheterna.

Det arbete som hittills utförts ger en bild av processen och visar att medlemsstaterna verkligen samarbetar för att komplettera och anpassa åtgärderna till sina regionala behov. Likaså ser man att de vanligtvis lyckas komma överens om åtgärder relativt snabbt när sådana åtgärder syftar till att förbättra reglerna i enlighet med tidigare gällande förordningar. Medlemsstaternas samarbete när det gäller regionalisering verkar också vara effektivt när det gäller gemensamma rekommendationer som syftar till att föreskriva undantag från landningsskyldigheten enligt artikel 15 i förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken och regionala specifika fleråriga planer. Det finns dock tvivel i fråga om snabbhet och ambitionsnivå när man utarbetar och enas om gemensamma rekommendationer om åtgärder som syftar till att förbättra selektiviteten eller begränsa fisket i syfte att bidra till EU:s miljölagstiftning. Enligt förordningen ska medlemsstaterna[30] lämna in gemensamma rekommendationer om ytterligare begränsande åtgärder till följd av vetenskapliga belägg för fiskeredskapens negativa inverkan på känsliga arter. Hittills har till exempel endast två gemensamma rekommendationer lagts fram av medlemsstaterna om ytterligare begränsande åtgärder till följd av vetenskapliga belägg för fiskeredskapens negativa inverkan på känsliga arter i enlighet med kraven i förordningen.

[30]Bilaga XIII, punkt 3.

Såsom framhålls i kommissionens nyligen offentliggjorda meddelande *Mot ett mer hållbart fiske i EU*: *lägesrapport och riktlinjer för 2022*[31], har covid-19-pandemin påverkat tidsplanerna och förberedelserna för vissa av de gemensamma rekommendationerna. Sedan förordningen trädde i kraft har 17 gemensamma rekommendationer[32] föreslagits av medlemsstaternas regionala grupper, varav sex har införlivats i lagstiftningen genom en delegerad akt från kommissionen. Andra väntar på antagande, är under behandling i STECF eller ses över för förbättring mot bakgrund av de vetenskapliga utlåtanden som erhållits. När det gäller regionala särdrag uppvisar de gemensamma rekommendationerna mycket olika åtgärder, behov och strategier. Vissa syftar till att inkludera tekniska åtgärder i nya utkastplaner, medan andra endast omfattar tekniska åtgärder.

Enligt artikel 7 i förordningen är det förbjudet att bedriva verksamhet med särskilt skadlig inverkan på miljön, inklusive, från och med den 1 juli 2021, fiske med elektriska pulsredskap. Ices meddelade på begäran av Nederländerna i maj 2020 att användningen av detta redskap hade flera positiva effekter på ekosystemet och miljön, även om viss osäkerhet kvarstår[33]. Nederländerna väckte talan vid EG-domstolen för ogiltigförklaring av förordningens bestämmelser om förbud mot fiske med elektriska pulsredskap. Denna begäran avslogs av domstolen den 15 april 2021[34]. Förordningen möjliggör och uppmuntrar vetenskapliga undersökningar som ett möjligt sätt att utveckla kunskap och underbygga framtida bedömningar.

7. Slutsats

Förordningen ger den ram som behövs för att genomföra den gemensamma fiskeripolitiken och på ett effektivt sätt bidra till EU:s miljölagstiftning genom direkt tillämpning, men främst genom att förse medlemsstaterna med de verktyg som krävs för att anta fiskeriåtgärder.

Det finns dock brister i genomförandet av förordningen när det gäller att bidra till att skydda känsliga arter och känsliga livsmiljöer, och vissa arter är nästan utrotade. Insatserna för att övervaka fiskets effekter på ekosystemen måste förbättras avsevärt. Förordningen utgör medlemsstaternas rättsliga instrument för att hantera dessa frågor och att komplettera det egna genomförandet av EU:s miljölagstiftning med fiskeriåtgärder som antas genom regionalisering, och det är nu deras ansvar att göra detta. Även om medlemsstaterna har börjat lägga fram gemensamma rekommendationer måste mer göras. Berörda parter bör också uppmuntras att delta i denna process.

De många gemensamma rekommendationer som redan lagts fram visar att regionaliseringen är effektiv och lämpligast för att tillhandahålla riktade och skräddarsydda tekniska åtgärder. Medlemsstaterna har visat att det regionala samarbetet kan vara snabbt och effektivt. Förbättringar måste dock göras i fråga om snabbhet och ambitionsnivå när man utarbetar och enas om gemensamma rekommendationer om åtgärder som syftar till att förbättra

[31]MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET Mot ett mer hållbart fiske i EU: lägesrapport och riktlinjer för 2022. COM/2021/279 final.

[32]Den slutliga siffran ska uppdateras före antagandet.

[33]Ices, 2020. https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/PulseTrawlAdvice.aspx

[34] Dom av den 15 april 2021, *Nederländerna/rådet och parlamentet*, C-733/19, ECLI:EU:C:2021:272

selektiviteten eller begränsa fisket i syfte att bidra till EU:s miljölagstiftning, och kommissionen kommer att fortsätta att tillhandahålla allt stöd och vägledning som krävs för att se till att miljömålen beaktas på lämpligt sätt i gemensamma rekommendationer.

Med tanke på den europeiska gröna given och EU:s strategi för biologisk mångfald för 2030 kommer kommissionen komplettera den här rapporten som en del av handlingsplanen för att bevara fiskeresurserna och skydda marina ekosystem för att ytterligare förbättra genomförandet av förordningen och fullt ut utnyttja kopplingarna mellan fiskeri- och miljöpolitik.